

La Nimfo, da Elin - Pelin.

Ido - Societo Hispana

La Nimfo

da Elin-Pelin

Tradukita de la Bulgara da Th. Kaneff

**Editerio Krayono
Ponferrada, Hispania**

2004

La Nimfo, da Elin - Pelin.

AVERTO LEKTENDA:

Ca libro rieditesas kom pdf-dokumento gratuite en la ret-pagino: (www.publikaji.tk) pro la afableso e kunlaboro da sioro Vlado Yakovenko.

Nulakaze la libro rieditesas por profito ekonomiala, ma simple por montrar publike ca lektinda verko Idala, olqua ne esus acesebla altramaniere por la lekteri. La libro-kopioyuri ya apartenas a la legala proprietanto.

La opiniononi pri irga temo quin on povas lektar en la texto di ca libro esas opinionono dil autoro/i di la texto. Editerio Krayono nur rieditas la anciena libri, ma nulakaze rieditar libro esas oblige konkordar pri la opiniononi di la autoro/i.

Informo:

Originala edito:

La Nimfo, da Elin-Pelin (Dimitr Ivanoff). Mondo-biblioteko, IV. Tradukita de la Bulgara da Th. Kaneff. Editerio P. Ahlberg, P. AHLBERGS BOKFÖRLAG, Stockholm (Suedia), 1925.

Yena edito:

La Nimfo, da Elin-Pelin. Tradukita de la Bulgara da Th. Kaneff. Editerio Krayono, Ponferrada (Hispania), 2004.

Fernando Tejón / Editerio Krayono
Los claveles nº 6, E-24400 Ponferrada, Hispania.
krayono@yahoo.es www.publikaji.tk
<http://es.geocities.com/krayono>

IDO – SOCIETO HISPANA

Los claveles nº 6, E-24400 Ponferrada, Hispania.
idosocietohispana@yahoogroups.com

Dimitr Ivanoff (Elin-Pelin).

Nuntempa poeto Bulgara qua esas plu konocata sub lua pseudonimo ELIN - PELIN, kam sub sua propra nomo.

Un de la maxim populara autori di qua la rakonti, noveli e poeziaji, skribita en lejera, fluanta e poezioza linguo, esas lektata plezure.

De origino vilajana e konocanta perfekte la vivo, la bezoni, la mento, la naiveso, la ruzo, la superstici edc. dil Bulgara vilajano, il selektis kom domeno di sua kreiveso la rurala ed vilajana vivo, prezentante ol a ni en bela, artoza formo, utiligante tre ofte maestrале la diversa dialekti ed expresuri vilajana qui donas a lua verki plu granda beleso. Plura de lua rakonti e noveli, tradukita en stranjera linguo, Ido inkluzite, perdus sua originaleso, nam on devus tradukar l'originala expresuri dialektala en literaturala linguo.

Esas tamen verki, skribita en bela, lejera ed poezioza linguo, en qui l'autoro ne uzas la dialektala expresuri e qui esas facile tradukebla en stranjera linguo. Tala esas la rakonto "LA NIMFO", - bela idilio quan ni prezentas en Ido-tradukuro.

LA TRADUKINTO.

La Nimfo.

Ta somerala vakancin me pasis en la vilajo, mea bela vilajo, eterne lumizita dal suno, perchinta sur la kolineto pitoreska, de qua apertesas senfina pejzajo de kolini e planaji, cirkondita da larja kadro de fora monti, lumizata dal cielo e kovrita per kurioza granda flagi de nigra plugaji, verda agri e ruri.

Lore me evis dek-e-ok yari, ta beata dek-e-ok yari, kande sur la petulema faireyo di nia deziri kombustesas la blanka ucelo dil pura infantala anmo por transformesar en rebela e pasionoza falkono. Me esis sensucia. Me posedis fusilo, bela hundo e me brulis pro chasistala pasiono. La somerala nokti vilajala, imbibita per lejera aromo dil mikra rurala herbi, lulis me en dolca dormo an la pektoro di la matro-naturo. Matine, kande super la foresti leveskis, quale blanka veli, diafana lejera vapori ed oli fuzeskis sub l'unesma regardo dil jorno, me prenis mea fusilo e flanis til la vespero tra la forestala cirkumaji, plena de fonti e vildo. Me aspiris la montal aero, drinkis aquo de la rivereto, nutris me per la harda pano quan me portis en mea sako, parolis kun l'uceli ed imitis olia voci, embracis la muskoza fagi, la bela foliaro dil querki e ludis en la foresto quale ul yuna animalo. E kande adsuper la kolini porteskis la sonora yunesala kanto dil puerini laboranta ulube en l'agri, me fremiseskis ed askoltis la bruiso dil varma sango qua plenigis mea veini. Me krieskis, paf is per la fusilo e la foresto tremis pro entuziasmoza eko. Vespere, kande la somiti orizesis e la vali plenigesis de ombro; la foresto silenceskis e la nokto guatante invadis ol kun sua baroka fantomi, me e mea hundo decenseskis la stonoza kaprala voyeti vers la vilajo.

De hike me askoltis la sonora kanto di Kalina, la yuna pasturistino, qua habitis la kabani che sua patro. El kantis laute, per trananta, senmelodia voco, kun extravaganta klami, qui, en la kalma vesperala silenco, sonis sovaje, stranje e vekigis en mea spirito teroriganta fablala eventoj e spektajoj pri spolioj, masakroj e raptadoj. Semblis a me mem, ke la hundo anke sentis lo sama. Ol herisigis la hari, komencis regardar pavoroze ad cirkume e marchar apud me. Me aflikteskis e ne povis forigar mea atenco de la saporoza voco di ca sovaja kanto:

*Mea kordio
Li-la, la-la
Brulas, brulas,
La-li, la-la ! ...*

Decensante vers la ravino, me vidis dop la kolino sur la granda roko, apud la voyo, la delikata silueto di Kalina, skultita an la vesperala cielo. El stacis sur la roko nudpeda, sen velo, la vergo sub brakio, trikotanta kalzo e kantanta absorbite, qua savas en quala pensi. Cirkum el quiete pasturis la dispersita mutonaro e klara sono di kupra klosheti tranquiligive tremis

super la kolino. Vidinte me, el subite cesis kantar, klameskis ulo al mutonaro e celis su. Kande me forpasis, ibe itere resonis elua saporoza e sovaja kanto, akompanita dal kiosheti dil mutonaro.

Kalina esis dek-e-sis yara, magra, kun bela staturo e jentila. On nomizis el la Frumenteto. Elua okuli esis granda, blua quale aciano e klara. La koloro dil pelo, mola e fresha, quale se la suno ipsa protektabus ol. En el esis nulo vilajana e grosiera.

Me renkontris el ofte, ma me pasis preter el aplombe e kun sentimento di viro qua pasas preter ula neegardenda infanto. Me ne regardis el, ma sempre me sentis super me elua mokema e ruzoza regardo. A me esis agreabla vidar el e me expektis nepaciente la vespero kande me devis decensar de la kolini.

Ulfoye me trovis el apud fonto en la foresto. El inklinesis ed arozis sua vizajo. Vidinte me, el tresayis. Elua aquizita vizajo, redigita pro la kolda aquo, suflis fresheso e yuneso. El perplexeskis, tiris l'extremajo di sua velo e staceskis avan la larja petro-plako dil fonto, quale mikra motacilo. Me fingis volar salutar el, ma me dicis nulo. La hundo decensis en ul flako e komencis bruizoze drinkar aquo.

— Quale ol durstas! — dicis el.

— Ol esas fatigita.

— Esas evidenta, pro ke vi tante flanas! — El rideskis e komencis regardar atencoze la hundo, olqua stacabis flanke e di qua la boko gutifis. Ol anhelis e lekis su. El gestis abomine per manui:

— Nu, quale ol esas, me ne povas regardar ol. Ed el dicis a me:

— Tu flanas tante, ma me nultempe vidis tu retrovenar kun vildo.

El divinis ke elua paroli pikis mea kordio ed el rideskis. Me respondis ad ed nulo. El regardis me persisteme per sua stranja, marblua okuli.

— Plura tala chasistin me vidis!

Sur elua vizajo ludeskis enigmata, ofensiva e bela rideto. Elua dentaro brileskis blanka e pura, quale kushinta mutonaro.

— Hiere, se me ne esis, tu kaptabus leporo...

— Quale to?

— La hundo persequis bone, ma me luris ed erorigis ol.

— Pro quo?

— Nu, tale, por agacar tu.

El rideskis. Elua rido similesis suno qua instante perforas la nubi por brileskar super la ruro.

— Cetere tu odias me?

— Bona rezono! Pro quo odiar tu? Yunino poyas agacar ulu sen odiar lu.

Nubo itere kashis la suno.

- Ube tu iras?
- Me serchas klosheto... Ka tu ne trovis ulloke klosheto?
- No! quala klosheto?
- Markushka hiero perdis sua klosheto.
- Qua Markushka?...
- Markushka, nia mutonino. Me ne regretas la klosheto, ma la koliereto, — l'unesma koliereto quan me trikotis. Quante ol esis bela e quante me esis mikra, kande me trikotis ol.
- Anke nun tu esas mikra.

El ofenseskis ed facis severa mieno.

- Me ne esas tam mikra, kam tu pensas. Deo, — adj untis el, — omni agacas me, pro ke me esas mikra. Ed omni odias me.
- Ton me ne kredas. Tante bela yunino.
- Yes, bela!... videz quale me esas blonda. Ed on surnomizis me la Frumenteto, pro ke me similesas matureskinta spiko e ke mea okuli esas quale ti di kato.
- Tu plu similesas peonio, meze di matureskinta agro.
- Yen, nun tu inventis altro. Nia vilajani advere ne amas la blondi. Deo, ad qua me similesas! Me similesas nulu de la vilajo. Omni esas nigra quale ciganini, me — blonda quale nimfo¹.
- Tu devas esar fiero pro ta oreo hararo e pro ta marblua okuli.
- Quala — ka marblua?

El rideskis laute e sonore, per fresha e tremanta rido, qua eruptis quaze ek la fonto. Pose subite el questionis

- Ku tu amas la blondi?
- Kompreneble.
- Quante tu esas stulta!

Kalina regardeskis emocoze e longe. Ul joyo ed ofenso lukteskis en me. Me sentis pensar, esar konquestita totale da ta mikra kreuro, simila ed a kapreolo, ecl a foxo, ed a spiko, ed a floro, ed a pasero, ed a diableto...

En la foresto penetris lente la vespero. Ni, kun Kalina, departis sen parolar. Cirkume omno silencis. Nur ulloke emocigive e kontinue rukulis turturo. L'aero odorifis pri aquo e folii. Sen interdica ul parolo, ni trapasis la kolino, de ube videsis olua kabani e ni decensis la stonoza voyeto. Westo brulis. Mea anno plenesis de ulo varma, agreabla, neexpresible bela e fuzis quale la jorno en la delikateso dil kalma somerala vespero. Kalina, la jentila e bela Frumenteto, marchis paralele kun me e de tempo a tempo inklinis su por kolar flori en l'arbusti. El semblis a me plu bela, kam la rejala filiino di la fablo. El marchis lejere e me pensis, ke kun me iras ul fantomo, aparinta ek la foresto por akompanar me, kun ta buketo de flori.

— Quan tu amas? — me questionis.

El halteskis, regardis me e ne respondis. Elua okuli semblis obskura en la vesperala krepuskulo.

— Nia servisto Lukan ofte parolas a me pri la Frumenteto.

El redeskis e subite deviacis en l'arbusto vers la kabani:

— Adio!

Neexpektite me restis sola e sufro pikis mea kordio.

Lukan advere amis la Frumenteto. Il esis duadek-e-kin yara yunulo, povra, timida e kalma, kun bona, quieta e revema anmo. Kun lu ni ofte pasis la nokti en la planka kabano apud nia prato, ube komencis la maizoagri, ne fore de la kabani di Kalina. Vespere, sidante apud la brilanta fairo, Lukan naracis a me longa fabli pri povra yunuli qui mariajis su kun rejala filiini per la helpo di sorcerini, di mirakli, di korniki e di foxi. Ilua kalma e ritmoza parolo similesis a la monotona murmuro dil maizi. Ultempe il sidis an la pordo, tiris la fluto e triste e absorbite ludeskis trananta melodii. Tota lua revema anmo transformesis en fluo de dolca e mola soni, en qui esis la vasteso dil ruro, la bruiso dil spikifinta sekalo, la ludema murmuro dil fonto, la refreno dil rivero, la fora eko dil yuninala ridi e kanti, la pavorigiva misteriozeso dil forestala obskuraji.

— Ka tu konocas Kalina, la Frumenteto? — il questionis me ulf oye.

— Me konocas el.

— Bela yunino, ka ne?

— Admirinda.

Il sospiris.

— Pro quo?... Ka tu amas el?

— Ka to povas esar posibla?... Quante, quante el esas fore de me. El esas la suno me, la fangoza tero.

Il dicis to bele e kordiale quale poeto e regardis me per sua bela okuli. En oli brileskis ed estingeskis dolca espero — revo. Sospiro plena de langoro aracheskis ek ilua pektoro. Lua vizajo divenis trista e petratra.

Ulfoye me renkontris Kalina en la foresto. Sur sua kapo el metabis krono de fagala folii, flori ed altra herbaji. Elua okuli esis neordinare blua. El turnis en la manuo sua longa bastono, saltetis sur la voyeto e kantis dancive. Vidinte me, el pudoreskis.

— Ka tu serchas ankore la klosheto? — me questionis.

— No, qua savas ube ol perdesis. Se tu trovos ol hazarde, tu retrodonos ol a me, ka ne?

— Me donos ol a Lukan por ke lu retrodonez ol a tu.

Mea joko esis neoportuna. Kalina agaceskis, brileskis quale fulmino, staceskis avan me, mala quale vipero e regardis me severe. Me sentis sufro e repentis, plu vere, me pavoreskis. Ma pulsita da ul jaluzesa, akra sentimento, quan me ne povis rezistar, me duris:

— Lukan esas bona yunulo. Me savas, ke tu amas lu.

El dicis a me malicoze:

— Pro quo tu sempre stekas ta Lukan en mea okuli.

Ed el duris:

— Me amas lu, ka tu komprenis?

Ta paroli pikis venenoze mea kordio. Me fremisis e paleskis.

El erektis su kontre me, klemis la denti, frapis sua pugni e dicis:

— Krevez pro tormento, nun! ...

Ed el eruptis en rido, lauta e maledikita, qua audesis adfore en la foresto. Me apene ne ploreskis. Subite el divenis docila, regardis me kompatoze, lasis falar la bastono, apertis sua mikra brakii, lansis su sovaje e mute an mea kolo, aplikis ardoroze sua boko an mea e restis longe tale.

Me presis fremisante an me elua mikra staturo, aspiris la foresta aromo di elua harano e ne savis quon dicar. El livis me e saltis dope.

— Ka tu komprenis!

Ed frapinte me delikate per floro sur la vizajo, el dicis karesante:

— Urbaneto.

Ed el desaparís en l'arbusto.

Pro quo el livis me!

Me aturdesis e ne povis vokar el. Me ne povis stacar sur mea gambi pro emoco e me sideskis sur la herbo. Quo esis omno to? Tra la foliaro dil bosko ludis radii qui falis quale ora moneti sur tero. Mea anno plenigesis de la ludema radii e dum la tota jorno esis klana, varma, e la tota foresto odorifis pri elua hararo.

Kande ta-vespene me decensis de la kaprala voyeto vers elua kabani, me esvanis pro emoco askoltinte elua kanto qua tremis super la kolino tam vesperale, kam infantale naive:

La Nimfo, da Elin - Pelin.

*Mea kordio
Li-la, la-la,
Brulas, brulas,
La-li, la-la !...*

Quale se ul karitatoza vesperal ucelo audigis su ek la foresto.

Kalina stacis sur la granda roko preter la voyo, nudpeda, en kamizomanchi, sen velo, la harano kelke desordinigita, la vengo sub la brakio, e plektis krono. Elua silueto reflektesis an la fairatra horizonto quale bronza statuo di ul santa pasturistino de biblala epoko.

Vidinte me, el interruptis sua kanto, desaparís de la roko. Me dezinis vidar el. Dum la tota jorno me expektis ca vesperala horo. Me haltis sur la voyo, afliktita pro dolca vertijo.

Subite sun mea kapo violente varsesis fasko de floni ed resonis la sonora ed saponzoza rido di Kalina. Segun la hastoza bruiso di elua nuda pedi me konjektis, ke el forfugis. Me embracis la flori, presis ol an mea kordio ed vartis longe. El ne aparís pluse.

Ta nokto en la kabano ni, kun Lukan, kushinta sur la lito de fresfra feno, konversis pri Kalina til la blanka auro, kande la steli komencis fuzesar en klareskanta cieli.

La sequanta jorno el retrovenis de la fonto, portante plena kupra kruchi ed pasis sun la voyeto tra nia prato. Me haltigis el.

— Donez a me aquo por drinkar!

— La fonto ne esas fore; se tu durstas, irez drinkar, — dicis el a me impertinente.

Me ne povis komprenar, kad el jokas od parolas serioze. Elua negando esis severa ed mokema.

— Ka tu donos a me drinkajo? To esos amendo, pro ke tu pasas tra la prato.

— Ka tu ne deziras altro? — dicis el vundive.

Ofenso, iraco ed amoro sukusis ed pulsís mea sango, asfixiís mea paroli. El regardis me sempre questionante e mokeme per sua granda blua okuli e de elua regardo, qua venis quaze de la fundo dil maro, suflís koldeso. Elua perfida mulierala instinto suflís la flamo dil amoro; por sizar ed nihiligar me totale. Me sufrís terorigive.

— Quon dicus tu? — paroleskis el, ka tu pensas, ke me brulas por tu!

El rideskis laute e livis me. Lore semblís a me, ke mortis omna flori sur la prato, ke silenceskis omna cikadi, ke forflugís omna uceli e ke me

La Nimfo, da Elin - Pelin.

restis solitara, nek sur la tero, nek sur la cielo. Mea klara yunesal mondo obskureskis, super mea sunatra humoro streteskis ombro sun ombro.

La sequanta dio, frumatine, me audis frapi de vengo sur la pordo dil kabano e la gaya voco di Kalina:

— Nu, dormemo, levez tu! La lepori expektas tu!

Me ekiris hastoze. Lukan irabis laborar. Kalina stacis avan la kabano.

— Tu dormas quale infanto... Felico! E de kande me ja le vis me... Ka tu savas ulo?

El ridis pro joyo. La nigra nubi, falinta sur mea anmo, komencis desaparar una pos altra.

— Quo?

— Cadie me esas sola dum la tota jorno...

Me stacis an la pordo dil kabano e, fuzita pro amoro, regardis el, timante ofensar e forpulsar el.

— Lasez me vidar tua kabano.

Me eskartis de la pordo. El plunjis adinterne quale pasero en sua nesto e kusheskis sur la feno.

— Tu havas rejala lito.

Me ankore ne savis quon dicar.

— Enirez, tu anke, ne stacez quale lenio.

Me eniris obediante.

El pulsas la pordo per sua gambo ed komencis panolar.

Depos ta dio me komencis rare irar chasar. Kalina omno divenis por me. Ni renkontris ofte en la kabano, en la foresto, apud la fonto ed en la granda sambuki, inter la maizi, ube ni facabis volf ala kusheyo. Ye singla minuto di nia separo, ni mortis pro dezirego por nova renkontri. Kalina, la Frumenteto, ta delikata spiko, transformeskis en belega, vivanta, karnivora floro, qua dum la tota jorno kantis e volis embracar me. Me perdis la humoro, paleskis ed en mea okuli omni remarkis ula suspekteso.

Tatempe del urbo venis ula nia fora parenti che ni. Du olda dami ed la bela damizelo Nikolina, jus fininta la gimnazio. El havis longa, kastanea hararo falanta sur elua shultro en du splendida tresi, ligita per blua rubandi. El irabis nultempe en vilajo e nun el semblis hazarde trovesar en stranjera lando.

Ja ye la duesma dio me duktis li en la prato, ube me pasis la nokti. Damzelo Nikolina komencis kurar sur la herbi, krieskis e kanteskis quale ucelo, eskapinta la kajo. Ta mondo esis stranjera por el, el ne vidabis falchisti, cikonii. Ta granda, blua ucelo qua sempre sola flugas super la prati, tre impresis el. El questionis me pri la nomi dil arbori, dil flori, dil kolini, admiris mea konoci e regardis me respektoze. Tadie me forjetis mea makulizita chasala vesti, vestizis me bele, kun kolumo e kun mikra palia chapelo. Ni dejunis sub l'ombro dil granda querko e levis ni promenar. Nikolina prenis me sub brakio e ni departis drinkor aquo. La oldi restis.

Damzelo Nikolina tenis su an mea brakio, strete aplikita a me ed elua questioni ed elua admiris esis senfina.

A la fonto esis Kalina. Vidinte me sub brakio kun nekonocata yunino, el paleskis. Me anke ne povis restar tranquila, nam la damzelo, regardinte ni l'una pos l'altra, questionis:

- Qua esas elta?
- Bona jonro, Kalina!

Kalina ne nespondis. El prenis sua kupra kruchi e foriris, la kapo inklinita.

Vespere me ne povis vidar el, segun nia promiso. Hazarde me renkontris el ye la sequanta dio, proxime di elua kabani. El retrovenis kun fasko de spiki en la manuo. Vidinte me, el hastoze deturnis la voyo... Me iris renkontrar el.

- Pro quo tu fugas?

El regardis me reprochoze e male, e dicis iracoze:

- Forirez de mea voyo. Tu havas fiancicino
- Askoltez, to ne esas vera!
- Me savas... Forirez!

La siklo brileskis en elua manui. El gestis a me, pronta pikar mea okuli, grondis ulo mala e minacoza e forfugis.

Dum kelka dii pos ta evento me renkontris el nulloke, nek vidis pluse elua delikata silueto sur la roko, nek audis elua kanto. To igis me sufrar. Plurfoye me cirkondis elua kabani e guatis en la maizo-agri, ma el aparis a me nulloke. Lukan ja dormis sola en la kabano di la prato. Me questionis lu kelkafoye kad il vidis recente Kalina. Il respondis a me seke: - No! -

Ul lumoza vespero, ekirinte la maizo-agri, ube me irabis expektar, semblis a me, ke ek la kabano iris muliero qua desaparís en la silvo. Pos to me askoltis la fluto di Lukan. Olua resonanta, pasionoza ed ardoranta soni

plenigis mea anmo per sufro e jaluzeso.

Qua esis ta muliero? Kad el ne esis Kalina, mea mikra Frumenteto?
Me ne povis tolerar pluse.

Me decidis guatar li. Ulvespere me stacis til l'obskureso celita en la silvo, pose me penetris silencoze e acensis la charioto charj ita per feno e lasita ibe por morge. De ibe me vidis la kabano di Kalina lumizita dal fairo, ube longatempe videsis homala ombri. Kande omno silenceskis, l'obskura figuro di Lukan trairis la prato e venis apud la charioto, sur qua me esis, sideskis e suflis la fluto. Tante profunde, tante emocive ed absorbite il ludabis nultempo. Ed yen ad ilua pasionoza advoko respondis ul kordio. Lejera mulierala figuro, kun blanka velo, aparis kalme de vers la hemo di Kalina e kurante trairis la prato. La fluto di Lukan silenceskis. Me audis susuro e me konjektis la voco di Kalina... Ili esis sub la charioto.

Amoroza susuro!... Mutigita fluto!... Kalma somerala nokto!... Aromo di feno... Jaluzeso... Kuriozeso... Repentanta koncienco... Semblis a me, ke me vaporeskas en mikra peci quale l'aromo dil feno, e de me restas nun superflua e kompatinda nulo.

— Me ne povas! — me audis, impertinente dicis Lukan.
— Timemo... Kande il dormas, pafez per la fusilo sur ilua lito, incendiez la kabano e fugez...
— Ne jokez...
— Kande il dormos en la kabano?
— Morge vespere.
— Deliberez til morge vespere, od tu sufros anke.
— Kalina, me savigos to da lu...
— Ah!... Luko, Luko, tu ne amas me, — el komencis susurar e kisar lu. Ili taceskis e me longatempe povis audar nulo. Fine me vidis lia du obskura ombri, glutinita l'una ad l'altra, trairar la prato ed desaparar en la silvo quale fantomi.

La sequanta jorno me stacis heme en la gardeno e pensis pri la hiervespera evento. Me dezinis trovar Kalina e dicar ad el quante me sufras pro el, revelar elua projeto e kun nobelatra fiereso pardonar el. Lukan eniris che me trista e ne audacis regandar me. Il questionis me balbutante:

— Ube ni dormos ca-nokte?
— Ka tu ne savas — en la kabano.
— Ne esas bona irar cavespere en la kabano. Me ne iros ibe.
— E me iros.
— La nokti divenis kolda, la feno esas ja levita, en la ruro ne plus esas homi... Quon tu facos en la kabano? Ni dormez cavespere hike, sur la drasheyo... Me rakontos a tu ul bela fablo. Ka to ne esas lo sama...

Lukan longe exhortis me restar e lua voco esis pavoroza e desesperanta.

La Nimfo, da Elin - Pelin.

— Ni livez ta maledikita kabano. Ni ne esas volfi qui dormas en la fonesto, hike esas plu bela. E por dicar a tu juste, me sonjis mala sonjo pri la kabano.

Me tacis longe. Lukan gratis su sur la nuko ed expektis. Me vidis ke il timas Kalina e volis preventar me.

— Do me ne iros ibe — dicis me.

Subite la bela okuli di la povra yunulo rideskis ed humideskis. Il turnis su flanke e foriris lente. Ilua anno alejesis.

La morga matino me iris a la prato, cirkondinte tra la silvo. La kabano esis incendiita. Sur la loko fumis la lasta brezi. Super la roko, apud la voyo, stacis Kalina, la okuli fixigita a la fumuro. Vidinte me, el tresayis, regardis me stranje e forfugis krieskinte akre quale ucelo.

Tradukita de Bulgara linguo aden Ido da sioro *Th. Kaneff*.

Noto:

1- (pag. 6) Segun la Bulgara mitologio, la nimfi esas mala spiriti e pro to la vorto nimfo (samodiva) esas sinonimo di *ledino*. Esas anke bela nimfi, to esas la *rusalki*.